

Črtice iz zgodovine slikarstva, zlasti slovenskega.

Kolikokrat nas tlači, uboge Evine otroke, huda teža življenja; kolikokrat tožimo o bridkostih, da damo duška svojemu srcu; kolikokrat

pogled više, njegovim duševnim očem se odpira drug svet — lepši, boljši, čistejši; ta svet mu ponuja tolažbe, sreče in zadovoljnosti vsaj za nekoliko časa:

ta svet je svet — umetnosti, svet prave domišljije. — Ustvaril si je mož v svoji domišljiji lepe, krasne ljudi, ustvaril si je vzor blage in dobrotne matere z detetom. Tudi pokazal bi rad vidno, kar je ugledal z dušo. Gledati hoče s svojimi očmi in gledajo naj drugi tako mater, kakeršne ni med zemljani. Razpne platno, nategne je in položi na stojalo; izbere barve, vzame čopič, napravi zunanje površne poteze, da se vidi prostor, na katerem bode vsa postava; roka se giblje, čopič pohaja pokorno in lahno sem in tje, gori in doli, in kakor bi rastla iz platna, kaže se ti človeška podoba lepša in lepša, dokler ni — dovršena slika. Res krasna umetnost, ki stvarja člo-

veško podobo! Vzvišeno delo, ki pokaže tvojim očem vzor človeške lepote in popolnosti v Božji Materi!

Da, radi te poveljučujemo, divna moč slikarjeva, in radi ti hvalo pojemo, slikarstvo, ki staviš človeku pred oči človeka lepega in veličastnega, ki ga vodiš v cvetočo prirodo, dasi ima pred seboj le kos platna ali papirja; ki ga razveseljuješ, kadar se je žalostil zaradi nemilih

se ozrejo naše oči po stvareh in prizorih, od katerih se takoj zopet obrnejo, ker so nas užalili! In človek, ki ima umno in neumrljivo dušo, dvigne svoj